

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

BYZANTINORUM ΨΗΦΙΣΜΑ APUD DEMOSTHENEM EMENDATUM.

Quaecumque in nobilissima Demosthenis oratione περὶ τοῦ ςεφάνου circumferuntur documenta, Ψηφίσματα, Νόμοι, Ἐπιςολαί, Κατάλογοι cet. spuria sunt et commenticia omnia praeter unum. In caeteris omnibus fraus perpluit. Tanta enim inest in Graeculis impostoribus, qui ista impudenter supposuerunt, inscitia rerum et verborum, quibus genuina antiquitatis monumenta concipiebantur, ut nemini eorum, qui aliquid in his rebus intelligant, imponere diutius possint. Nimium diu viros doctos ista ludificata sunt, qui et ἄρχοντας ψευδεπωνύμους et quid non commenti sunt, ut inepta Graeculorum figmenta tuerentur, quae nunc omnium consensu cum contemtu abiiciuntur.

Sed est in eadem oratione unum documentum, quod omnes habet veritatis numeros et tam certa fide probum et genuinum est quam certum est reliqua omnia spuria esse atque supposita, nempe τὸ τῶν Βυζαντίων ψήφισμα, quod legitur pag. 255, 20. Mirabitur aliquis et olim saepe miratus sum ipse quo tandem pacto, quum reliqua omnia ineptissime ficta sint, unum tantum vetustum hoc documentum ex communi veterum monumentorum naufragio evaserit. Perierant dudum quum ista fingerentur τὰ τοῦ Κρατέρου ψηφίσματα, perierant eruditi historici et antiquarii, unde harum rerum notitia hauriri potuisset. Qui igitur fieri potuit ut solum ex omnibus Byzantinorum ψήφισμα salvum et incolume pervenerit in manus eorum, qui Demosthenis Codices huiuscemodi additamentis augerent? Dicam et alio simili exemplo rem in clara luce ponam. Quo tempore Demosthenis Codices, unde nostri

libri manarunt, Constantinopoli exarabantur, exstabat etiam in portu (ἐν τῷ Βοσπορείῳ) illud ipsum monumentum, quod in ψηφίσματι commemoratur. Tres statuae ingentes (ἑκκαιδεκαπάχεις) olim positae fuerunt ἐν τῷ Βοσπορείῳ. In basi de more erat subscriptum τὸ ψήφισμα, ex quo olim decretae statuae positaeque fuissent. Longa dies statuas fortasse deleverat, sed basin et inscriptionem nondum deleverat quo tempore homines pro captu illorum temporum eruditi Demosthenis orationes Constantinopoli describendas curabant, quorum unus reperit forte vetus monumentum repertumque agnovit et sic optime orationi Demosthenicae inseruit. Exstabant olim Constantinopoli complura remotae antiquitatis monumenta, quorum commemorabo unum, quod etiamnunc ibidem exstat. Post victoriam Plataeensem a Graecis Apollini Delphico de manubiis donatus est τρίπους χρύσεος ἐπὶ τρικαρήνου ὄφιος χαλκέου ἐπεςεώς, teste Herodoto IX. 81. in quo quid fuerit inscriptum memoriae prodidit Thucydides I. 132. Aurum in bello sacro Phocenses rapuerunt, aeris quod erat reliquerunt, ut refert oculatus testis Pausanias X. 13. 9: ὅσον μὲν δὴ χαλκὸς ἦν τοῦ ἀναθήματος σῶον καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι ἦν· οὐ μέντοι κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τὸν χρυσὸν οἱ Φωκέων ὑπελίποντο ἡγεμόνες. Itaque Hadriano imperante Delphis supererat ὁ χαλκοῦς ὄφις ὁ τρικάρηνος, quem postea οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς μετέθηκαν ἐπὶ τὸν ἱππόδρομον τοῦ Βυζαντίου, ut scribit homo Constantinopolitanus ad locum Thucydidis I. 132. Nemo nescit antiquissimum hoc donarium etiamnunc post annos 2340 superesse et in eo hodieque inscriptas esse ὀνομαςὶ τὰς πόλεις ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔςησαν τὸ ἀνάθημα, ut scribit Thucydides I. I.

Eodem igitur modo, ut suspicor, exstabat in portu Constantinopolitano basis antiqua servans illud ipsum ψήφισμα, quod in Demosthenis nobilissima omnium oratione erat commemoratum. Advertit ea res aliquem hominem eruditum et sic antiquum decretum Codicibus Demosthenis inseri coeptum est. Exstat et in aliis libris et in uno omnium praestantissimo S Parisino, in quo nihil de caeteris commenticiis monumentis inest. Exstat autem multis mendis vitiisque obsitum, quae magnam partem certa correctione emendata iam

sunt et arguunt pleraque Graeculorum inscitiam in rebus vocabulisque perantiquis caecutientium. Sic ЄΝΤΑΙΑΛΙΑΙ (ἐν τᾷ ἀλίᾳ) abiit in ἐντεαλια, ЄΓΚΤΑCIN — ΓΑCΚΑΙΟΙΚΙΑΝ (ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν) depravatum est in ἔκτασιν γᾶς καὶ οἰκίαν, ΠΟΘΟΔΟΝ (πόθοδον) in ποθ' ὅλον, ΠΡΑΤΟΙC (πράτοις) in παρα τοις, similiaque. Etiamnunc post multorum curas superest nonnihil, quod melius constitui et in integrum restitui debeat. Dicuntur Athenienses Byzantinis et Perinthiis tulisse opem Φιλίππω τῶ Μακεδόνος ἐπιςρατεύσαντος — καὶ τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος. Pro δαίοντος in libris est δέοντος tralaticio errore, quales quo est quisque liber antiquior eo esse solent frequentiores. Sic supra est ἐντεαλια pro ἐν τᾶι ἀλίαι et infra ἔν τε ἐλλάδι pro ἐν τᾶι Ἑλλάδι. Non est igitur ulla dubitatio quin δέοντος natum sit ex ΔΑΙΟΝΤΟC, neque tamen δαίοντος genuinum aut sanum est. Δαίω enim priscum et cascum linguae epicae vocabulum est, quod olim erat intermortuum ac sepultum, quum Philippus Byzantium obsidere coepit. Δαίω et δέδηα, ἀμφιδέδηα, ἡμιδαής caeteraque hinc nata in linguam popularem numquam usu recepta sunt. Καίω constanter omnes dicebant si *urere* aut *incendere* vellent dicere. Deinde quis sanus credat Philippum, quum Byzantium obsidere pararet, agrum in quo diu deberet considere ignibus totum *exurere* potuisse? Apud Xenophontem saepius κάειν et κόπτειν, κάειν et τέμνειν coniunguntur et subinde Graeci in Anabasi omnia ferro et *flammis* delent, veluti VI. 3. 15 et 19: ἔκαον πάντα ὅσα καύσιμα ἑώρων — ὥςε πᾶσα ἡ χώρα αἴθεσθαι ἐδόκει, sed non sic Philippus cum Byzantinis bellum gerebat. Denique sic nihil erat opus δενδροκοπεῖν, namque ipsae arbores, credo, flammam traxissent. Esto igitur δαίοντος mendosa lectio et quaeramus meliorem. Inspiciamus primum rem ipsam, deinde veterum librorum scripturam ΔΑΙΟΝΤΟC excutiamus. Philippus id fecit, ut opinor, quod unusquisque in tali re solebat, nempe agrum hostilem ingressus omnia *depopulatus est* ac diripuit. Armenta et greges abegit, mancipia abduxit, instrumenta rustica et si quid esset supellectilis abstulit, praeterea arbores exscidit. Ecquid autem huiusmodi ex ΔΑΙΟΝΤΟC exsculpi potest? Facillime: inest enim forma Dorica verbi, quo Graeci

omnes in ea re constanter utuntur, nempe δῃοῦν. Quis non saepe legit καὶ ἐμβαλόντες ἐδῄουν τὴν γῆν, aut ἐδῄωσαν τὴν χώραν aut δῃώσαντες τὴν χώραν ἀπῆλθον aut alia multa his similia? Hoc ipsum inest in ΔΑΙΟΝΤΟϹ, nempe καὶ τὰν χώραν δαϊόντος καὶ δενδροκοπέοντος, Dorice dictum pro δῃοῦντος. Pro Ionico δήϊος Dores δάϊος dicebant, unde nomina Μενεδάϊος et Θρασυδάϊος formata sunt, et verbum δαϊοῦν et δᾳοῦν, ut in inscriptione a Dindorfio laudata ad Steph. Thesaur. δᾳώσας ἑπτὰ μὲν ἄνδρας. Forma autem Dorica δαϊόντος vel δᾳόντος, pro δῃοῦντος, comparanda est cum κατοικόντες, κρατόντες, πωλόντες, κοσμόντες similibusque, quas collegit Ahrens *de Dial. Dorica* p. 212.

Post pauca Dindorfius edidit: ἐξείλετο ἁμὲ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων. In plerisque libris est ἄμμε, in optimo S. αμε. Scriptum erat ΑΜЄ, in quo ἁμέ Doricum pro ἡμᾶς inerat. Solent ἁμές et ἁμέ, ὑμὲς et ὑμέ ab indoctis scribis refingi in ἄμμες, ἄμμε, ὔμμες et ὔμμε, quia hae sunt formae ex Homero omnibus notae. Miror Dindorfium, qui ter de suo Ἀθαναίων pro Ἀθηναίων reposuit, sine suspicione retinuisse ἐςεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθαναίων ὑφ' ἡμῶν. Absurde optimi libri ὑφ' ὑμῶν. Verum est ὑφ' ἁμῶν. Contrario errore Dindorfius pro incorrupta forma formam barbaram in textum recepit in decreti initio: ἔν τε τοῖς προγεναμένοις καιροῖς — ἔν τε τῷ παρεςακότι καιρῷ, namque mera est barbaries προγεναμένοις dicere pro προγενομένοις, neque prodest locos ex Archimede apponere ubi γενάμενος legatur, quoniam nemo umquam ἐγενάμην pro ἐγενόμην in usu fuisse demonstrabit. Ludunt librarii in permiscendis γενόμενος, γεγενημένος, et γεγεναμένος, quibus denique accedit barbarum γενάμενος.

Unum etiam in decreto mendum superest in his verbis: ἀποςεῖλαι δὲ καὶ θεωρίας ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι παναγύριας. Pro θεωρίας in optimis libris est δωριασ, in aliis inepta coniectura δωρεάς. Valckenaerius in *Diatr. Eurip.* p. 278 sententiam loci restituit emendans θεωρίας, sed non restituit amissam veterem lectionem. Dores enim omnes constanter pro θεωρός dicebant θεαρός. Nota est Epicharmi fabula Θεαροί. Nota est Dobraei palmaria emendatio in Xenophontis Hellen. VI. v. 7. ἐν τοῖς θεαροῖς pro θεάτροις. Hinc θεαροδόκος et

θεαροδοκία apud Dores usitata sunt pro θεωροδ. Hinc et nomen Θεαρίδας Doricum, ut Θέωρος Atticum. Itaque Byzantini decreverant ἀποϛεῖλαι *θεαρίας*, quod in θεωρίας, δωριας et δωρεάς corruptum est.

C. G. COBET.

CICERO PRO PLANCIO III. § 8.

Cicero Plancium defendens quum dixisset III. § 8. *nec si a populo praeteritus est quem non oportuit, a iudicibus condemnandus est qui praeteritus non est*, ita pergit: *Nam, si ita esset, quod patres apud maiores nostros tenere non potuerunt, ut reprehensores essent comitiorum, id haberent iudices; vel, quod multo etiam minus est ferendum: tum enim magistratum non gerebat is qui ceperat si patres auctores non erant facti: nunc postulatur a vobis ut eius exilio qui creatus sit iudicium populi Romani reprehendatis.*" Ut sana sit sententia expunge absurdum *vel* et ita verba constitue — *id haberent iudices, quod multo etiam minus esset ferendum.* Deinde exponit cur multo etiam minus esset ferendum iudices id habere quam olim patres. Patres enim honorem tantum alicui eripiebant, iudices *salutem* quoque, namque honos nonnisi *damnato* eripi poterat. Hoc ipsum dixerat Cicero sed proclivis error eius verba obscuravit. Non enim *exilio* sed *exitio* dederat "*ut eius* exitio *qui creatus sit iudicium populi Romani reprehendatis.*" De more in concitata oratione *exitium* pro *damnatione* posuit, ut in fragmento orationis pro Oppio (apud Ammian. Marcell. 30, 8) *Multum posse ad* salutem *alterius honori multis, parum potuisse ad* exitium *probro nemini umquam fuit.* Ne quis autem putet nimium esse *exitium* in illa causa dicere, inspiciat mihi vel § 79. *Agitur Cn. Plancii salus, patria, fortunae.*

EXILIUM et EXITIUM eodem modo confusa esse suspicor in oratione pro C. Rabirio perduellionis reo IX. § 25: "*numquam profecto istam imaginem, quae domi posita pestem atque* exilium *Sex. Titio attulit, in Rostra atque in concionem attulisses.*" Ubi si *pestem atque exitium* restitueris praesidium habebis in iis quae nuperrime scripsit Bakius in *Scholic. Hypomnem.* V. p. 73.

C. G. COBET.